

Omdat geen plek een mooier symbool is voor ontspannen en spannende ontmoetingen dan een hotel, droppen we elke maand twee gasten samen op een kamer voor een avond en een nacht tussen de lakens. Vrienden of nieuwsgierige vreemden, op bekend of onbeslagen terrein. Het Antwerpse designhotel Julien verwelkomt Cath (Luyten, presentatrice) en Kat (Steppe, regisseur), vriendinnen van het innigste soort. 'Jij bent de sexy, vrouwelijke versie van mijn lievelingsopa.'

DOOR KATRIEN STEYAERT
FOTO'S JOHAN JACOBS

CATH LUYTEN

ROOMMATES
1 NACHT, 2 MENSEN, 4 MUREN

EN KAT STEPPE

Het is lang niet de eerste keer dat Cath en Kat samen overnachten. De eerste keer was bij de achterachterkleinzoon van de beroemde hotelier César Ritz in het Zwitserse Niederwald en dat ging ongeveer zo: voor *Vlaanderen vakantieland* zouden Cath (voor de camera) en Kat (achter de camera) de Aletschgletsjer verkennen, maar in hun onervarenheid maakten ze slechte afspraken met de gids en viel het plan in duigen. Gelukkig deed Ritz' nazaat hen een ander voorstel: als ervaren klimmer wilde hij hen de volgende ochtend meenemen op de ook al indrukwekkende Rhône-gletsjer. 'Onze reddende engel', zegt Cath enthousiast. 'Maar we stootten op het njet van de cameraploeg.' 'Twee mannen van respectabele leeftijd die de ideeën van twee jonge grieten als wij niet altijd zagen zitten, laat staan dat ze samen met ons overuren wilden maken', voegt Kat eraan toe. 'Maar wat zegt Kat? "We proberen het stiekem toch." Typisch', lacht Cath. Rond vier uur 's ochtends trokken ze in volle uitrusting naar de witte vlakke. 'De beelden van de kleine camera die ik meenam waren niet bijster goed, maar het was een topavontuur', zegt Kat. Tot ze terugkwamen in het hotel, waar hun misnoegde collega's hen opwachten en hen lelijke verwijten naar het hoofd slingerden. Tussen hen en Kat kwam het nooit meer goed – 'gebroken is gebroken' – maar tussen de twee avonturiersters des te meer. 'Kat had toen nog zwart haar en zag er heel streng uit', zegt Cath. 'Als dat maar gaat klikken, dacht ik.' Maar dat gebeurde vrijwel meteen. 'Toen

Cath nog voor Zürich haar treinticket kwijt was geraakt en ik met de bagagekar iemand omverreed, wist ik: we zijn twee klunzen. Heerlijk! De perfecte basis voor een vriendschap.'

Ondertussen zijn we tien jaar verder en zitten we in een strak stadshotel in plaats van in een raclettechalet, maar de herinnering aan Zwitserland is duidelijk nog vers. Ook de samen-zweerderigheid is gebleven. In het sneeuwlandschap van witte lakens spannen de twee samen: tegen de kussens, tegen de fotograaf en tegen hun zogenaamde rimpels. 'Maar je ziet er super uit', zegt Cath tegen haar vriendin. 'Zot!' zegt die, terwijl ze het patina van een lange draaidag van zich af poedert. 'Ik ben echt blij dat ik je zie', zegt Cath terwijl ze haar rond haar middel grijpt. Deze keer countert Kat niet.

Cath en Kat. Allebei grensmeisjes, de ene afkomstig uit Zeeuws-Vlaanderen, de andere uit de Westhoek. Allebei al meer dan tien jaar de halve trouwboek van een bekende Frank, respectievelijk Raes, de sportjournalist, en Vander Linden, de muzikant. Allebei tv-makers die het mooie in mensen naar boven trachten te halen, zij het elk op haar eigen manier. Net zoals ze in het dagelijks leven hun eigen stijl hebben. De ene heeft haar nagels rebels oranje geverfd, terwijl de andere koos voor vrolijk kersrood. En als Cath zich op het bed vlijt en uitroept: 'Ik vind het nu al een topavond', voorziet Kat dat meteen van een van haar onmisbare droge voice-overs: 'In de herberg Rap Content met Cath Luyten.'

LIEVER LOEREN

Ze maken er een spelletje van om hun eigen karaktertrekken uit te vergroten. Cath als de vrolijke spring-in-'t-veld, Kat als de kwaaië, zoals ze zelf zegt. 'Mensen vinden dikwijls dat ik een strenge kop heb, terwijl ik vol goede bedoelingen zit en vaak in mijn nopjes ben. Het is allemaal perceptie. Ik ken Cath nu al lang en er zijn weinig mensen die zo oprecht geïnteresseerd zijn in andere mensen als zij, voor omstanders vaak tot vervelens toe', glimlacht ze.

'Vorige maand vlogen we samen naar Kaapverdië voor een vakantie met onze mannen en kinderen en ze had meteen innige vriendschapsbanden gesmeed met de mensen vijf rijen voor en achter ons. Bij het afscheid vlogen die haar bijna om de hals. Cath participeert echt, terwijl ik liever zit te loeren – niets leukers dan met Frank op vakantie *back story* verzinnen bij de mensen aan het zwembad. We geven ze een naam en fantaseren over wat ze denken en waar ze hun avonden mee vullen.'

'Soms ben ik gezond jaloers op hoe jij de dingen kunt laten gebeuren in plaats van overal op te springen zoals ik', zegt Cath. 'Maar je meent het wel elke keer', zegt Kat. 'En toch kreeg je bij *Vlaanderen vakantieland* soms mails van mensen die je onoprecht vonden. De andere reporters waren goede gasten, maar sommige moesten nu en dan toch eens acteren. Maar zij kregen die mails niet. Nee, wie kreeg ze? De enige die het altijd meende. Er is toch ...' '... veel onrecht in de wereld?' vult Cath lachend aan. Het lijkt gemakkelijk van haar

liFe
ROOMMATES
CATH LUYTEN
& KAT STEPPE

schouders te glijden. Ze wil het liever hebben over het talent van haar vriendin om iemand te doorgronden zonder dat die zijn mond opendoet. 'Ze observeert een winkelier of cafébaas net zolang tot die verveeld op zijn stoel gaat zitten en ze hem strak met zijn etalage of gevel in beeld kan brengen. Zo maakt ze een portret dat nog meer de realiteit benadert dan de snelle contacten die ik met mensen heb. Al hou ik wel van mijn soort aan-schakeling van tafereeltjes.'

In Kats eigen werk, dat ze maakt naast programma's in opdracht zoals *Verloren land*, *Belpop*, *Dagelijkse kost* en *Goed volk*, wordt inderdaad geen woord te veel gezegd. En toch zegt het veel over de kwetsbaarheid van het leven en het verglijden van de tijd, op een tegelijk tedere en onverhul-lende manier. Voor *Bedankt en merci*, haar veelgeprezen documentaire uit 2009, bracht ze uren door in vijf ten dode opgeschreven volkscafés in de Westhoek. Veel van de tooghangers zijn er ondertussen niet meer. 'Het is raar als mensen je van over hun graf aankijken. Voor Het Huis van Alijn heb ik eens een heel archief doorgeploegd en beelden geselecteerd van mensen uit de jaren dertig tot en met zeventig. Op het moment dat ze gefilmd werden, dachten ze niet aan de klok die tikte en hun naïeve, oprechte blikken kwamen echt bij mij binnen. Ik heb maanden zitten blèten in dat archief', grinnikt ze.

'*Bedankt en merci* ging over een tijdperk en taalgebruik dat me herinnerde aan mijn grootouders en waarvan ik niet wilde dat het zomaar verdween. En dus legde ik het vast,

waarschijnlijk ook om geen freak te worden of te blijven steken in dat verleden.' 'Dat ontglippen doet haar meer pijn dan iemand anders', weet Cath. 'Het verschil is dat ik zo'n verlies ook spijtig vind, maar het eerder zal ondergaan dan er concreet iets mee te doen.'

Ze voelt bewondering. 'Voor de sub-tiele manier waarop Kat inhoudelijk alles doseert en haar ploeg in de juiste richting stuurt, maar vooral voor hoe ze geen toegevingen doet. Ik maak soms iets waar ik niet helemaal achter sta en denk achteraf: ach, het is voorbij, we beginnen weer met een propere lei. Kat niet. Die zegt carrément: hier sta ik niet achter, ik wandel verder, ook al betekent dat dat ik de komende maanden geen job en geen inkomen heb.'

NAAR EEN HOGER NIVEAU

De West-Vlaamse fronst meer dan eens bij zoveel lof en mijdt zelf grote woorden om haar aanpak te omschrijven. 'Ik hou niet van het cliché van de brullende regisseur. "Actie" en "cut" roep ik niet. Ik laat me alleen maar horen als het fout gaat: als ik zelf niet meer geloof wat we aan het maken zijn. Dat is mijn enige regel. Ik haat het om bedrogen te worden als ik naar een film kijk of als ik voel dat de vorm is opgedrongen aan de inhoud omdat de regisseur per se aan zijn fluit wilde trekken.' Cath lacht luid om haar onverbloemde taal, maar ze kan er zelf ook wat van. Kat moet in kamer 28 meer dan eens 'Luyten!' roepen als die een scabreuze opmerking of grove mop maakt.

Dat had u niet verwacht van Cath »

CATH:
'IK MAAK SOMS
IETS WAAR IK NIET
HELEMAAL ACHTER STA
EN DENK ACHTERAF:
HET IS VOORBIJ,
WE BEGINNEN WEER
MET EEN PROPERE LEI.
KAT NIET. DIE ZEGT
CARRÉMENT: HIER STA
IK NIET ACHTER,
IK WANDEL
VERDER'

KAT:
'SOMMIGEN
DENKEN
NOG ALTIJD DAT
CATH EEN BLONDE
BIMBO IS, MAAR HAD
ZE IN DECEMBER GEEN
LONGONTSTEEKING
GEHAD, ZE HAD OP
HAAR SLOFFEN
DE SLIMSTE MENS
GEWONNEN'

liFe

ROOMMATES
CATH LUYTEN
& KAT STEPPE

‘Miss Sunshine’ Luyten, de vrolijkste vogel van de VRT? ‘Ze is natuurlijk meer dan *We’re going to Ibiza*’, zegt Kat. ‘Sommigen denken nog altijd dat ze een blonde bimbo is, maar had ze in december geen longontsteking gehad, ze had op haar sloffen *De slimste mens* gewonnen. Ze speelde ze allemaal naar huis en dat vind ik goed.’

‘We hebben ooit samen het korte filmpje *De laatste benen* gedraaid, over mijn mentaal gehandicapte oom die inwoont bij mijn grootmoeder. Mocht ik de komende twee jaar niet gruwelijk hard moeten werken (*voor de tweede reeks van ‘Goed volk’ met Jeroen Meus en een nieuwe documentairereeks van Tom Lenaerts, red.*) dan zou ik die documentaire graag uitwerken tot iets groters. Samen met Cath.’ In het droevige, maar ontroerend mooie filmpje zit die naast nonkel Bernard op een trapje. ‘Ze stelde luchtige, lieve vragen, maar daar zat iets heel zwaars onder’, zegt Kat. ‘Ze raakte alles mooi aan en maakte het verteerbaar. Er zijn er weinigen die kunnen interviewen zoals zij. Ze krijgt alles uit een mens zonder dat die zich aangevallen, uitgekleeft of bedot voelt.’

Cath knikt. ‘Maar ik mankeer het talent om op tafel te slaan. Ik ga al vijftien jaar voor de best mogelijke reportages en het frustreert me soms dat de richting die je uit wilt niet altijd wordt opgepikt. Maar het zij zo.’ Nu wordt Kat streng. ‘Ze gaan die nooit oppikken zolang ze een bepaald idee van jou hebben. Het is aan jou om dat te veranderen. Je wilt altijd flink zijn en goed doen voor iedereen op de

set, maar daardoor druk je je eigen wil niet genoeg door. Je moet meer je eigen geluk najagen.’

Haar vriendin heeft zoals altijd gelijk, vindt Cath. ‘Net zoals wanneer je Engels spreekt met een native speaker of tennist met iemand van een hoger niveau, zo stuwt Kat mij omhoog als we over dingen filosoferen.’ Ze trekt het bandje van haar nachtkleed strakker om haar schouder en herschikt het kussen achter haar rug. ‘Ik heb mezelf nog twee jaar gegeven. Zodra er een vier voor staat, moet ik zijn waar ik wil zijn. Ooit ga ik radiomaken of schrijven, want als ik eerlijk ben, ben ik niet altijd een teamspeler. Steven Soderbergh zei ooit: creativiteit wordt in eenzaamheid geboren. Ik weet heel goed wat ik wil, maar pas me nog te vaak aan om de lieve vrede te bewaren.’ Ze meent het, maar kort erna stuitert haar lach alweer door de kamer. Haar joie de vivre krijg je er niet zomaar uit.

BROMVLIEG

Terwijl ze de verleiding weerstaan om de sympathieke receptionist te bellen om meer gin-tonic aan te voeren, verandert het gesprek van richting. De gedrevenheid voor hun vak heeft namelijk sinds een paar jaar een minstens zo grote kracht naast zich moeten tolereren: het moederschap. Er volgt een grappig verslag over hun Kaapverdische verlof, waar zoveel wind stond dat Polly, Kats dochter van acht maanden, de hele tijd in haar Maxi-Cosi moest blijven wilde ze niet volledig gezandstraald worden. ‘Zelfs tegenslagen vertelt Kat met veel humor’, lacht Cath. ‘Maar als er iets

CATH:

‘IK HEB MEZELF
NOG TWEE JAAR
GEGEVEN.
ZODRA ER EEN
VIER VOOR STAAT,
MOET IK ZIJN
WAAR IK
WIL ZIJN.
OOIT GA IK
RADIOMAKEN OF
SCHRIJVEN’

met mijn kinderen zou schelen, zou ik het niet meer lollig vinden', zegt Kat. Hun bloedjes moeten achterlaten voor werkreizen is voor allebei bittere ernst. Een bron van tranen, zelfs. 'Tien jaar geleden hadden we dat weggelachen. Zo zouden we nooit zijn', zegt Cath. 'Maar zo zijn we dus wel', voegt Kat er droog aan toe. 'Ik moet zo nu en dan eens in de wange-tjes van mijn dochter kunnen bijten,' zegt ze, 'en ook John (*haar zoon van vier, red.*) mis ik fysiek. Als ik moet vertrekken, kom ik op de luchthaven aan als een zak snot.' 'Toen Bill nog een baby was, had ik er geen moeite mee om hem bij Frank achter te laten, maar sinds hij een jaar of drie is, ben ik misselijk voor elk vertrek', zegt Cath. 'Maar goed, eenmaal ik op mijn bestemming ben, ga ik zodanig op in de job dat ik thuis een beetje vergeet.

En er is geen grotere euforie denkbaar dan hard gewerkt hebben en mogen terugkeren naar de mensen die je het liefst ziet.' 'Maar o wee als dat vliegtuig dan langer dan verwacht boven Zaventem blijft cirkelen', zucht Kat. 'Dan word ik bijna zot en begin ik als een bromvlieg tegen het raampje te krabben.'

Hun oogappels bezorgden hen nochtans kopzorgen. 'Een van mijn grote, moeilijke momenten waarop ik in mijn holletje wegkroop, was net na de geboorte van mijn kind. De wereld stond op zijn kop', bekent Cath. 'Ik denk dat we het woord postnatale depressie moeten gebruiken', zegt Kat, tegelijk nuchter en liefdevol. Cath knikt. 'Terwijl zij hier,' ze wijst naar haar bedgenote in popcorn-T-shirt, 'alle bordjes samen in de lucht houdt – twee kinderen krijgen, ver-

bouwen, zich te pletter werken, een keer per week naar Menen rijden om met haar pa te gaan schilderen – kan ik maar één ding tegelijk.' Kat fronst ter nuancering, maar Cath vertelt verder. 'Ik kon dus ook alleen maar met dat kind bezig zijn en moest mijn werk en mijn andere bezigheden op een zijspoor zetten. Ik had het gevoel dat mijn eigen leven voorgoed weg was en dacht: wat heb ik gedaan? Wat hebben we gedaan?'

Eens te meer wordt duidelijk dat deze twee dames op de schaal tussen licht en donker allebei meer in het midden zitten dan je misschien zou denken. 'Ook mij valt het leed van de wereld zwaar,' zegt Cath, 'maar tegelijk besef ik hoe goed ik het heb.' En dus wordt er weleens geklaagd en gezucht, maar willen ze zelfs hun beste vriendin niet opsolferen met hun zorgen. Die blij- »

liFe

ROOMMATES
CATH LUYTEN
& KAT STEPPE

ven achter de eigen voordeur, of, bij wijze van uitzondering, in de intimiteit van hun stijlvolle suite met privé-terras.

Cath is altijd nieuwsgierig geweest naar Hotel Julien, zegt ze, 'een geheim plekje in de stad.' In het volgens de regels van de kunst gerenoveerde herenhuis hangt een zweem van eucalyptus en Fins saunahout en lijkt de drukte van de Groenplaats vlakbij plots heel ver weg. In bed slaat Kat haar armen rond haar blote knieën terwijl Cath op haar zij ligt, haar hoofd steunend op haar rechterarm. Maar tot een slaperige, melige sessie kan het uiteraard niet komen. Niet met deze twee. 'We ventileren problemen, maar met dezelfde rotvaart wuiven we die weer weg', zegt Cath. Waarop Kat de minibar induikt en het flesje Gordon's eraan moet geloven. Ze hebben al de hele avond iets kwajongensachtigs en noemen elkaar lieflijk drankorgeltjes. 'Ik ga deze keer geen stuk in mijn kraag drinken,' grinnikt Cath, 'maar drinken en lachen, dat is wat we het liefst en het meest samen doen.'

SCHREEUW HET UIT

En hup, we zitten bij de essentie: pret. 'Een echt Kat-woord', vindt Cath. 'En als ik pret heb zonder haar erbij, denk ik: dit had ze moeten meemaken! Eigenlijk zit ze 24 op 24 uur ergens in mijn gedachten, een beetje zoals mijn lievelingsopa.' Kat schiet verbouwereerd recht. 'Die toevallig nog leeft. Wat een geluk, zeg!' lacht ze. Cath giert het uit. 'Je bent de sexy, vrouwelijke versie van mijn lievelingsopa.' Kat is Cath's Wim Helsen-achtige,

onverwoestbare gevoel voor humor gewoon. Meer nog, ze vindt het een kunst. 'Bij ons thuis zijn we vier tamme beertjes, maar Cath onderneemt altijd iets leuks. Zondag? Dan gaat ze picknicken. En tovert ze uit een klein zakje kerstomaatjes en hapjes en plastic glazen voor champagne. Ik zou zes valiezen nodig hebben en twee weken van tevoren ruzie maken met Frank over wat we moeten meenemen. Cath doet dat gracieus en *effortless*. Het is ook fantastisch hoe ze de drang voelt om aan iedereen te verkondigen dat ze zich goed aan het amuseren is. Ik heb van haar geleerd om dat ook te doen. Soms zeg ik nu luidop: ik ben in mijn nopjes!' 'Oh ja,' zucht Cath, 'en dan balt ze haar vuisten en gaan haar schoudertjes omhoog.' Ik geniet ook wel zonder dat te zeggen, maar het benoemen terwijl het gebeurt doet deugd', zegt Kat. 'Het maakt het ook officieel.'

Ze grinnikt en vraagt of ze het skiverhaal mag vertellen. Cath glimlacht instemmend. 'Het vat haar volgens mij nog altijd helemaal samen', zegt Kat. 'In het dorp waar ze altijd ging skiën kwam ze dikwijls dezelfde mensen tegen, gasten vooral. Dus op een dag staat het veertienjarige Cathje Luyten boven op een berg tussen allemaal Franstalige kerels van vijftien, zestien jaar. Het is mooi weer, het testosteron hangt in de lucht en Cath Luyten is zich zo aan het amuseren dat ze dat wil uitdrukken.' Ze geeft het woord aan de kroongetuige. 'We hadden net in de Franse les geleerd dat "*jouir de*" betekent "genieten van". En dat wilde ik zeggen, alleen vergat ik de "*de*".' Kat neemt het weer over. »

KAT:

'IK MOET
ZO NU EN DAN
EENS IN DE
WANGETJES VAN
MIJN DOCHTER
KUNNEN BIJTEN.
ALS IK MOET
VERTREKKEN,
KOM IK OP DE
LUCHTHAVEN
AAN ALS EEN
ZAKSNOT'

CATH:

'TOEN BILL NOG
EEN BABY WAS,
HAD IK ER GEEN
MOEITE MEE OM
HEM BIJ FRANK
ACHTER TE LATEN,
MAAR SINDS
HIJ EEN JAAR OF
DRIE IS, BEN IK
MISSELIJK VOOR
ELK VERTREK'